

1 Söndagen i Advent

Text: Sak. 9:9-10

I.N.J

Så är det advent igen – advent som vi väl alla vet *inte* betyder *väntan*, utan *ankomst*. Det handlar om hur Jesus kommer till oss. Därför är det glädje i kyrka idag! ”*Se, din konung kommer till dig*” – hör vi profeten Sakarja förkunna. Det är alltså både en *proklamation* och en *dedikation* som möter oss idag på första söndagen i Advent. Och vad menar jag med det? Jo, en *proklamation* är ju ett *högtidligt tillkännagivande* - en enastående nyhet, ett häroldsrop, en trumpetstöt, om du så vill. Du hörde väl Sakarjas uppmaning: ”*Ropa ut din glädje, dotter Sion, jubla dotter Jerusalem. Se, din konung kommer till dig*”. Och dotter Sion, eller dotter Jerusalem, vem är det? Jo, det är du och jag, vi som tillhör Kristi församling genom dopet och tron. Det är vi som har skäl att jubla idag. Vi har kungabesök!

”Kung?” – tänker kanske någon! Ja, men jag är ju republikan. Okej! Men nu är det inte om vårt statskick det handlar idag. Där får var och en ha sin uppfattning. Men att ersätta ordet ”kung” med något annat ord, det är svårt. Det är ju liksom en annan tyngd i det ordet. Visst, jag kunde säga: ”*Se, ditt kommunalråd kommer till dig!*” Det låter kanske demokratiskt, men det är väl inget som väcker jubel precis. Men att det är Gud själv, han som är ”*kungarnas kung och alla herrars Herre*” (Upp. 19:16) som i Jesu person kommer till oss, det är verkligen något att glädjas åt. Varför? Jo, det visar att kristendom, det handlar inte om hur vi skall ta oss till Gud, utan om hur Gud kommer till oss, hur han längtar efter att komma oss nära och därför möter oss i ögonhöjd! Det är därför det börjar med en proklamation idag: ”*Se, din konung kommer till dig*”.

Visst är det så att vi inte ser Jesus med kroppens ögon, så som hela den väldiga människomassan fick, de som gick Jesus till mötes och jublade sitt ”*Hosianna, Davids Son!*”. Men han kommer lika fullt till oss: i sitt Ord – i evangeliet – som når våra öron. Han kommer i förlåtelsens försäkran. Han kommer i brödet som bryts och vinet som delas! Det är därför det heter ”se” – alltså inte titta förstrött – utan ge akt på, spärta upp dina ögon, här är något på ”g”!

Men, inte är väl detta så mycket att se? En man sitter på en åsna och hyllas av en massa uppspelta människor. Skulle det vara en kung, det? Ja, men en mycket *annorlunda* kung, liksom det rike som förkroppsligas i honom. Det ”*är av annat slag*” (Joh. 18:36) och behöver därför inte alla de maktens attribut som jordiska riken har: regering, lagar, skatter, tullregler, pass och inte minst en väldig armé. Bara detta att Jesus väljer en åsna som sitt riddjur och inte en vit stridshäst, det visar att han kommer i *andra ärenden* än denna världens mäktiga män så ofta gör. Och hans budskap är verkligen *annorlunda*, det också. Hör vad Sakarja skriver:

”Jag skall förrinta alla stridsvagnar i Efraim, alla hästar i Jerusalem. Krigets vapen skall förintas”. Och så kommer den viktiga avslutningen, som säger allt om kungen som sitter där på sin åsna: ”Han skall förkunna fred för folken”.

Vilken fred, kan man undra? Jo, när han rider upp till Jerusalem, då är det inte för att sammankalla världens mäktiga till en väldig fredskonferens så att jorden kunde bli ett paradys. Nej, vi vet ju hur åsneritten slutade: Jesus blir förråd, han grips, förhörs, misshandlas, döms och dör på Golgata kors! Om vi bara ser så långt näsan räcker, då kan vi ju inte se annat än ett fiasko och ett nederlag. Men om vi verkligen ”ser”, som profeten säger, längre och djupare, med trons ögon, då ser vi att det var just på korset Jesus ”stiftade fred” (Ef. 2:14) mellan himmel och jord mellan Gud och människan. Det är som det står i en av våra adventspsalmer:

*Han kommer till jorden att bringa
Ett offer på korsträdets stam
Att dö får vårt syndiga släkte
Och föra rättfärdighet fram.*

Ja, det var *proklamationen* det. Nu till *dedikationen*. Och en dedikation betyder ju att det är något som *gäller dig* personligen, något som du får betrakta *som ditt*, något som är just *för dig*. Det gäller därför att betona rätt när vi läser Sakarjas ord. Man kan läsa det utan betoning: ”Se din konung kommer *till dig*” – men vi skall betona de tre orden ”*se*”, ”*din*” och ”*dig*”. Då blir det en helt annan mening: ”*Se, din konung kommer till dig*”.

Tänk dig nu för ett ögonblick att du står där vid vägen där Jesus rider fram! Kan du se den glada synen? Kan du känna atmosfären och höra jublet? Vad är det människorna sjunger? Lyssna noga till texten: *”Hosianna Davids son! Välsignad är han som kommer i Herrens namn. Hosianna i höjden!”*. Det är en bön, ett rop på hjälp. Hosianna betyder det! *”Hjälp oss Davids son!”*. Människorna som trängs i de trånga gränderna, som ropar och är glada, är alltså människor som behöver hjälp. Hjälp med vad? Jo, den hjälp som finns i syndernas förlåtelse, den hjälp som innebär barnskap hos Gud, den hjälp som består i himmel och evigt liv. Krävs det inte mer? Är det så enkelt? Ja, att vara en kristen, en Jesu lärjunge och efterföljare, det är att erkänna att jag aldrig själv, eller i egen kraft kan ta mig till Gud, göra upp min sak med honom genom gärningar och ett oklanderligt liv. Det är bara han som kan *”rädda mig från allt ont och hjälpa mig in i sitt himmelska rike”* (2 Tim 4:18).

Jesus är alltså *min kung*! Jag får tänka så, att det är *mig* han gästar. Som barn tänkte jag detta ske på ett mycket bokstavligt sätt. När vi sjöng:

Låt hjärtat vidga sig,

*Bjud Kristus hem till dig,
Han aktar hos dig gästa
Och sitt förbund befästa!
Hosianna, pris och ära
Vår konung vi hembära!*

Då tänkte jag att vi bar hem Jesus – på axlarna – för att han skulle vara gäst hemma hos oss. Det var ju fel, eftersom psalmen handlar om att vi hembär Jesus pris och ära – alltså att vi hyllar Jesus. Ändå var det alldeles rätt. Vi får ”bära hem Jesus”, i våra hjärtan och med honom allt det han är, har och förmår. Det är just för den sakens skull han gjorde sitt intåg i Jerusalem den gången. Han vill att vi tar emot honom. Också här i vår gudstjänst i Skummeslövs kyrka idag. Vårt gensvar är därför inte bara glädje- och jubelsång – utan vilja att ta emot honom. Och för det fordras bara en sak – en tom hand – räckt fram mot honom – precis som den utsträckta handen när vi tar emot det välsignade brödet i nattvarden. Därför finns det bara en bön som är på sin plats idag – en väldigt enkel bön – den som folket i Jerusalem bad när Jesus red in i deras stad: ”*Hosianna, Davids son!*”. Och det betyder ju rätt och slätt: ”*Hjälp mig, Jesus!*”. Amen.

Psalmer: 103 v 1-4, 104, 421, 106
Skummeslöv, 2025-11-29